

Redactie en bestuur



REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 14 september 2013.
Kopij vóór 15 augustus sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.



BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

‘Aan alles komt een eind’.

Ja, dat zeg je wel eens tegen iemand of het wordt tegen jou gezegd. Aan het pontificaat van Benedictus XVI kwam een eind. Aan het koningschap van Beatrix kwam een eind. Aan het redactielidzijn van Lucrea Kern en Wil Vreeburg kwam een eind. Aan de inzendingstermijn voor deze Cocon kwam een eind. En dat is een volkomen natuurlijk verschijnsel. Het is maar goed ook dat aan sommige dingen, aan sommige situaties ook eens een eind komt.

Als je nog een kind bent lijken sommige dingen eindeloos. Alleen een kind kan onbegrensd plezier hebben, zoals ook alleen een kind onbegrensd verdriet kan hebben. Als je een lekkere pannenkoek op je bordje hebt liggen, lijkt er aan je geluk geen einde te komen. Als je met je fietsje bent gevallen, lijkt er aan je verdriet geen einde te komen.

Maar als je ouder wordt, verlies je dat ‘onbegrensde’. Dan weet je wel beter. Dan heb je ervaring opgedaan. Dan ben je wijzer geworden. En toch kan ik jaloers zijn op mijn kleinkind dat volop en onbegrensd leeft en geniet. Er is geen gisteren, er is geen morgen, er is alleen maar nu.

En dan is daar dat moment in ons leven waarop iemand een eind heeft gemaakt aan het leven van ons kind. Een bar en bitter einde. Een einde waar geen einde aan komt. “Hij heeft 18 jaar gekregen, maar wij hebben levenslang.” Hoe vaak al is dat niet gezegd en hoe waar is het. Aan ons verdriet komt geen einde, zoals ook aan onze liefde geen einde komt.

Sommigen van ons hebben meegewerkt aan het enkele jaren geleden verschenen boek ‘Wraakgevoelens’. Velen van ons kennen het wellicht. Zelf zeg ik in dat boek dat ik geen wraakgevoelens heb, want daarvoor hebben wij in ons land justitie. Justitie reageert op de daad met straf en ik vind dat de rechtspraak in de plaats is gekomen voor persoonlijke wraakgevoelens. En eigenlijk ben ik daar blij mee, want als ik zelf daarvoor zou hebben moeten zorgen, weet ik niet wat het resultaat dan zou zijn geweest. Ik heb wel eens gezegd dat iemand die zo’n gruweldaad uitvoert, al zijn rechten heeft verspeeld, maar nu denk ik dat zelfs zo iemand rechten heeft, al is het

maar het recht om te leven. Hoe wrang dat ook is.

In dit nummer van de Cocon wordt nogal wat aandacht besteed aan het begrip doodstraf. Onze grondwet is daar heel duidelijk over:

- **Artikel 114**

De doodstraf kan niet worden opgelegd.

Je hoeft niet juridisch geschoold te zijn om te begrijpen wat hier staat. Het is klip en klaar: in Nederland wordt geen doodstraf opgelegd, onder geen enkele voorwaarde. En dat lijkt mij een zegen! Want stel je voor dat we een moordenaar met gelijke munt zouden betalen – we zouden geen haar beter zijn. Als wij met zijn allen – we leven in een democratie – vinden dat je niet iemand van het leven mag beroven, onder geen enkele voorwaarde, dan mag je dat ook als overheid, als land niet. Dat moet je niet willen. Het is heel goed te begrijpen dat je denkt: “Als ik hem in mijn handen krijg, dan....”, maar laten we hopen nooit in die situatie terecht te komen.

Dat in andere landen de doodstraf nog wel bestaat, kunt u lezen in het verhaal over Maziar Awari.

Er is een tijd geweest dat openbare terechtstellingen veel publiek trokken. Hier en daar zijn in ons land nog plekken die ‘Galgenveld’ worden genoemd en je kunt je voorstellen wat zich daar ooit moet hebben afgespeeld. Wie op het internet gaat zoeken op ‘doodstraf’ kan heel wat gruwelijke illustraties vinden, maar we moeten niet terug naar die tijd.

De zomer ligt voor ons. Voor de één een tijd om eens afstand te nemen van de dagelijkse beslommeringen en zorgen, voor de ander een tijd om als een berg tegen op te zien. En toch wenst de redactie u een tijd toe waarin u rust kunt vinden, liefde kunt ontvangen en energie op kunt doen om het leven aan te kunnen.

Namens de redactie,

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Beste lotgenoten,

Na een oproep op het intranet van Slachtofferhulp Nederland, heeft een nieuwe vrijwilliger zich gemeld. Het bestuur is erg blij dat Diane Vivo het team van vrijwilligers is komen versterken. Elders in de Cocon stelt zij zich aan u voor.

Een belangrijk moment voor nabestaanden en slachtoffers van geweldsdelicten was de presentatie eind februari van het visiedocument "Recht doen aan slachtoffers" van staatssecretaris Teeven. Veel zaken waar de lotgenotenverenigingen in regulier beleidsoverleg met het ministerie van Veiligheid en Justitie aandacht voor gevraagd hebben, zijn hierin terug te vinden. Het is verheugend te constateren dat de lotgenotenverenigingen op vertrouwelijke basis commentaar hebben mogen leveren op de concept-visie.



Het ministerie van Veiligheid en Justitie heeft voortgang geboekt met het afwikkelen van wat we inmiddels de affaire "De Muur" mogen noemen. Een persbericht werd uitgegeven met de stand van zaken. Een nieuwe stichting is opgericht en er zijn 6 nieuwe, onafhankelijke bestuursleden benoemd. Op het moment van schrijven konden nog geen verdere details worden genoemd. Het bestuur heeft er vertrouwen in dat deze delicate kwestie tot een goed einde komt.

Periodiek overleg heeft plaatsgevonden met de hulporganisaties: Fonds Slachtofferhulp, Slachtofferhulp Nederland en Schadefonds Geweldsmisdrijven. In deze Cocon vindt u een interessant artikel over het Schadefonds. Wij hebben de directeur van het Schadefonds, mw. Nina Huygen, bereid gevonden naar onze

bijeenkomst van 22 juni in Leusden te komen en uw vragen te beantwoorden.

Uit eerdere verslagen heeft u kunnen vernemen dat de drie lotgenotenverenigingen ADS, VVRS en VOVK vaker de handen ineenslaan en met een gezamenlijke agenda en standpunt zich verstaan met het ministerie van Veiligheid en Justitie, de hulporganisaties en op symposia en congressen. Het idee van een nauwere samenwerking is inmiddels met belanghebbende partijen besproken en heeft de volledige steun en zoals verwoord door de directeur van SHN: "De bundeling van krachten is in het belang van (toekomstige) nabestaanden van slachtoffers van levensdelicten en het zal de herkenbaarheid naar buiten vergroten. Slachtofferbeleid blijkt ook in de toekomst een dynamisch onderwerp op de politieke agenda. De verbetertrajecten voor slachtoffers in het strafproces vorderen gestaag. Het is belangrijk dat goed georganiseerde en krachtige lotgenotenorganisatie(s) actief betrokken zijn en blijven bij deze ontwikkelingen". We zijn nu in een fase dat nadere gesprekken tussen de lotgenotenorganisaties plaatsvinden. Het bestuur is zich er van bewust dat het belangrijk is om het eigen karakter van de VOVK te behouden. De vorm waarin de nauwere samenwerking daarom gestalte kan krijgen zal er op gericht zijn dit karakter (lees: warme deken) te behouden en tegelijkertijd de krachten naar derden te bundelen. Ideeën worden op dit moment ontwikkeld en uitgewerkt om ons te richten op een federatieve organisatievorm waarbij een overkoepelende federatieraad gesprekspartner wordt naar ministeries en andere organisaties en waaronder de drie lotgenotenorganisaties blijven bestaan met hun specifieke karakters. Uiteraard zal geen onomkeerbare beslissing door het bestuur worden genomen zonder consultatie en instemming van de leden. Ik houd u op de hoogte.

Op 16 maart vond de Algemene Leden Vergadering plaats. Decharge werd verleend aan de penningmeester en trad Monique Haster, onder dankzegging voor haar werk, af als bestuurslid. Monique was niet herkiesbaar.



Ook ondergetekende was volgens schema aan de beurt om af te treden en stelde zich herkiesbaar. Met algemene stemmen werd ondergetekende herkozen. Helaas heeft het bestuur nog niemand bereid gevonden om de opgevallende plaats in het bestuur in te nemen.

*HEEFT U INTERESSE OM HET BESTUUR TE VERSTERKEN?
MELDT U DAN BIJ HET SECRETARIAAT OF DE VOORZITTER !*

Met vriendelijke groet,

Jan van Kleeff, voorzitter



ONZE VRIJWILLIGERS

Mijn naam is...

Ik ben **Diane Vivo** en binnenkort mag ik u ontmoeten als vrijwilliger/begeleider bij VOVK. Ik ben geboren op Curaçao en woon sinds mijn 4^{de} levensjaar in Nederland voornamelijk in Rotterdam en later in Den

Haag. Moeder van 4 schitterende levende kinderen en tevens ben ik de moeder van een door geweld omgebracht zoonje Damian Mitchell.

Ik heb Damian nooit mogen zien, kennen of vasthouden maar tot de dag van vandaag houd ik ontzettend veel van mijn kereltje en ik kan en zou niet anders willen want Damian is de helft van een tweeling en zijn broertje heeft het geweld wél mogen overleven. Damian zou nu bijna 12 jaar zijn geweest. Voorheen heb ik gewerkt als maatschappelijk consulent, gezinscoach bij multiproblematische gezinnen en psychiatrisch verpleegkundige.

Momenteel houd ik mij enkel nog bezig met vrijwilligerswerk waar ik al mijn opgedane kennis en passie mag inzetten en dit houdt voor mij in dat ik mij inzet als mentor bij Stichting Mentorschap Haag en Rijn, medewerker Algemene Dienstverlening Slachtofferhulp Nederland (o.a. gewerkt in Delft, Rijswijk en Rotterdam en misschien binnenkort in Amsterdam).

Ik werk gestaag maar met ontzettend veel passie aan het uit laten komen van één van mijn dromen: een eigen praktijk waarin ik hulp/ondersteuning kan bieden aan een ieder die op psychisch – sociaal gebied tijdelijk steun of advies kan gebruiken. Binnen mijn praktijk wil ik mij vooral richten op kinderen.



VOVK en ik zijn elkaar zijn tegengekomen omdat onze wegen zich na al die jaren gewoonweg hebben moeten kruisen. Mijn idee van inzetten voor VOVK is: de ouders vooral op een respectvolle manier een luisterend oor bieden en ik weet nu al dat ik een bevoorrechte vrouw mag zijn om hieraan vorm te kunnen geven.

Diane Vivo

HET VERHAAL VAN



Maziar Awari † 14-09-2008

In 2005 volgt Maziar zijn roots en gaat terug naar Iran. Hij probeert daar een bestaan op te bouwen. Een verliefdheid brengt hem echter in de problemen. Op 17 september 2008 beneemt zijn prille echtgenote hem van het leven.

Ik breng een bezoek bij de familie Awari. Bahareh en Omied Awari zijn al jaren hier en hebben intussen ook de Nederlandse nationaliteit. In 1994 ontvlucht Omied vanwege het vijandige politieke klimaat Iran en belandt in Nederland. Ondanks dat hij niet bijzonder politiek actief is, vertrouwt hij de sfeer daar niet. Na wat confrontaties lijkt het hem te gevaarlijk om met een jong gezin een leven in vrijheid op te bouwen. Wat maanden later volgt zijn vrouw Bahareh hem met hun twee jonge kinderen, zoon Maziar (12) en dochter Mojdeh (4). Enkele jaren bivakkeren zij in Crailo onder de toewijzing van een verblijfsvergunning. Na vier jaar wordt aan het gezin de Nederlandse nationaliteit gegund, de toekomst lacht ze toe. Omied komt uit een gezin waar men gewend is om de mouwen op te stropen. Hij gaat werken als klusjesman en al gauw begint hij een eigen klusbedrijfje. De kinderen groeien in alle rust op. Maziar is een nuchtere en rustige jongen. Een beetje ingetogen zelfs, wat teruggetrokken. Hij volgt braaf het middelbaar onderwijs in Hilversum en is een stabiele factor in het gezin. Hij heeft een volwassen uitstraling voor zijn leeftijd en spreekt gemakkelijker met ouderen dan met leeftijdgenoten. Maar hij blijft een beetje in

zich zelf gekeerd. Zo kan hij midden in de nacht zomaar opstaan om gedichten te gaan schrijven. Hij leest en schrijft veel.

De hele familie heeft in de loop der jaren haar draai gevonden, maar onderhuids blijft er een gevoel van heimwee knagen. Het gezin heeft hier immers geen familie en een reis naar Iran is niet goedkoop. Bovendien is Omied nog steeds niet geheel vrij in zijn gevoel om naar Iran af te reizen. Met de groei naar volwassenheid neemt bij Maziar ook steeds meer het bewustzijn toe van het verlangen naar zijn vaderland. Hij schrijft gedicht na gedicht; zijn gevoelens kan hij het beste aan het papier toevertrouwen. Hij gaat werken als boekhouder bij een administratiebedrijf. Naast het schrijven heeft hij de hobby om mee te werken aan radioprogramma's. In Amsterdam vult hij zentijd met o.a. zijn gedichten voor de Iraanse radio.

In 2000 wint hij in Almere, achter Ali B. de tweede prijs op een talentenavond voor dichters en entertainers. Zijn talent wordt dus herkend!

Met zijn 22 jaar gaat hij in Manchester wonen en daar in een pizzeria werken. Ook daar vindt hij de weg naar de radio in het Iraans uiteraard. Zijn op band vastgelegde stem zal later nog van belang blijken te zijn.

Na twee jaar komt hij terug naar Nederland en zijn dromen jegens Iran nemen toe. 'Hij was er gek van', zegt Bahareh. Veel van zijn gedichten gaan dan ook over zijn vaderland. Uiteindelijk neemt hij een besluit en vertrekt in 2005 voorgoed naar het land van zijn dromen. Naast de winkel van de ouders van Omied begint hij in een werkplaats voor zichzelf. Hij heeft zelfs nog werklieden in dienst, maar slaagt uiteindelijk niet in zijn opzet. Hij besluit om bij zijn opa in de zaak te gaan werken.

Intussen heeft het gezin in Amol een woning gekocht. In Iran zijn de huizenprijzen bij lange na niet zo hoog als in Nederland en het lijkt ze een goede investering voor de toekomst. Na het eerst een jaartje verhuurd te hebben is het min of meer vanzelfsprekend dat Maziar hier gebruik van gaat maken. Bahareh en Omied reizen naar Iran en richten de woning in voor hun zoon die de woning huurt. Ook dochter Mojdeh gaat er voor een half jaartje naar toe en constateert dat Maziar zijn draai is gaan vinden.

Nadat zijn zus is vertrokken maakt hij kennis met een meisje. Gesloten als hij is, wordt daar niet uitgebreid over gesproken met zijn ouders. Al snel laat hij weten helemaal verliefd te zijn en met haar verder te willen.

Het valt Bahareh wel op dat wanneer ze hem aan de telefoon heeft hij Nederlands met zijn moeder praat zodat het meisje het niet kan volgen. Bahareh geeft dat te denken en zegt hem rustig aan te doen met de verkering en haar graag eerst eens wil ontmoeten. Plotseling komt Maziar echter met het bericht dat hij wil trouwen en zij kennen elkaar dan net twee weken. Bahareh vraagt hem om even te wachten; binnenkort moet zij toch voor de bruiloft van een nicht daar naartoe. Het trouwen gaat in Iran in een soort kantoor waar gemachtigden werken om de lieden in de echt te verbinden. Het kan dus vrij snel geregeld worden. Omied belt zijn zoon en vraagt het rustig aan te doen, ze kennen het hele meisje niet. 'Niet iedereen is te vertrouwen, wees alsjeblieft toch voorzichtig', zegt hij hem nog. 'Wacht op je moeder, die komt het bespreken'. Even later horen ze dat hij toch getrouwd is. Alleen haar familie is aanwezig. De voorwaarden die zijn gesteld bij de trouwpartij zijn opmerkelijk. In Iran is scheiden namelijk een moeilijke zaak. Later blijkt dat alle rechten aan haar zijn toebedeeld. Duizenden gouden mondjes zijn voor haar bij een scheiding. Scheiden kan zij ook zonder zijn toestemming! Omied is boos over zoveel naïviteit en gaat niet mee naar Iran. Wanneer Bahareh voor de trouwerij van haar nicht in Amol aankomt, is ze enigszins bezorgd over het meisje. Het lijkt haar in de verste verte niet op een goede partner voor haar zoon. Niettemin overhandigt ze de trouwcadeautjes en doet ze haar best om haar als schoondochter in de armen te nemen.

Weer terug in Nederland heeft Bahareh op 11 september haar zoon nog aan de telefoon voor zijn verjaardag. Het felicitatiegesprek is het laatste wat ze met hem voert. Enkele dagen later worden ze door familie in Iran gebeld met de mededeling dat de ouders van Omied een auto-ongeval hebben gehad, 'of ze willen komen?' Uiteindelijk wordt er verteld dat Maziar ook in de auto heeft gezeten en dat hun komst serieus gewenst is. De boodschap wordt dus dringender en er blijft niets anders over dan spoedig te vertrekken.

Na twee dagen komen Bahareh en Omied aan in Amol. De familie wil hen meenemen naar het huis van Omieds ouders, maar zij willen liever gelijk naar het ziekenhuis. De reactie is dat het nog vroeg is en het ziekenhuis waarschijnlijk nog niemand toelaat. Intussen valt het op dat de gehele familie in het zwart gekleed is en de verontrusting slaat toe. Ze dachten dat het om de ouders van Omied zou gaan. Eenmaal in het huis van die ouders gearriveerd blijken die springlevend te zijn. Om wie gaat het dan, om Maziar? "Waar is Maziar, wat is er met Maziar, we moeten direct naar het ziekenhuis", zegt Bahareh.

Het hoge woord komt er uit. Maziar is dood. "Dood? Door het auto-ongeval, hoe dan? Nee niet door het ongeval maar hij is vergiftigd. Vergiftigd? Door wie, hoe dan?"

Het wordt steeds zwarter voor de ogen van Bahareh en Omied. Stukje bij beetje wordt hun verteld dat hij is vermoord en zo vreselijk toetgetakeld dat ze hem niet meer mogen zien.

Twee dagen had de familie al niets meer van Maziar vernomen en dat was niets voor hem. Bij het openbreken van de deur van zijn woning wordt hij dood, aan handen en voeten geboeid, de keel doorgesneden en onder het bloed gevonden. Zijn lichaam wordt na sectie in de koeling gelegd zodat de ouders de begrafenis kunnen bijwonen. De sectie wijst uit dat hij een grote dosis slaapmiddelen toegediend heeft gekregen. Van begin af aan is het duidelijk dat alleen zijn vrouw de dader kan zijn.

Foto's van haar worden aan taxichauffeurs gegeven om haar op te sporen. Ontvluchten in een groot land als Iran is niet erg moeilijk.

Op de 40^e dag na het overlijden is het in Iran gebruikelijk dat men een rouwperiode afsluit. Bahareh en Omied zijn daar met hun hele familie en vele gasten. Bij zijn graf wordt droevige muziek gedraaid en door grote luidsprekers klinkt Maziars (radio)stem met zijn eigen gedichten. Het ontroert een ieder zichtbaar. Later wordt de ceremonie afgesloten met een diner in een restaurant; familie en genodigden zijn ook daar aanwezig. En dan komt de politie met het grote nieuws. Ze is opgepakt en heeft bekend; door de verspreide foto's is ze herkend en getraceerd. Gelukkig, eindelijk!

De sfeer slaat om in een hoerastemming van tevredenheid en opluchting. Felicitaties in plaats van condoleances volgen.

Tijdens de rechtszaak vertelt ze uitvoerig dat ze hem na het toedienen van de slaapmiddelen heeft geboeid met telefoonsnoer. Ze heeft hem nog wakker gemaakt om hem te laten smeken voor zijn leven. 'Waarom doe je zo iets en waarom vertel je dat bij de rechter', zegt Bahareh, 'alleen nog om ons te pijnigen?' 'In Iran kom je met een moord in koelen bloede niet onder de doodstraf uit', vertelt Bahareh. Ze heeft die ook gekregen. Alleen de uitvoering ervan laat voorlopig op zich wachten vanwege de politieke aandacht die op Iran gericht is.

De familie van dat meisje heeft met de gevangenisdirecteur contact gezocht met het verzoek aan ons om vergevingsgezind te zijn. In Iran wordt de beleving van het slachtoffer meegewogen. Je kunt dus min of meer meebeslissen in de strafmaat. Zo zou wellicht kwijtschelding van de doodstraf mogelijk zijn. Maar dat willen wij immers niet. Het is goed mogelijk dat de doodstraf niet ten uitvoer wordt gebracht, maar ze zit daarmee voorlopig vast en dat is toch prima? Wanneer het een eerbare vrouw zou zijn en men is door omstandigheden in een dergelijk noodlot terecht gekomen, dan kun je misschien nog over je hart strijken. Maar bij zoiets?

'Ze heeft ons van onze zoon beroofd. Zo'n lieve jongen. Ze heeft mijn gezin van het leven beroofd'. 'Het huisje daar hebben we moeten verkopen vanwege alle schulden die we intussen hebben moeten maken. Ik heb allerlei lichamelijke ongemakken en het bedrijfje van Omied gaat ook niet voorspoedig. Dus ik heb echt geen medelijden met haar'.

'Iemand die met zulke vieze handen aan je kind zit, dat doet je hart pijn. Niemand heeft het recht om iemands leven af te nemen', zegt Bahareh emotioneel. 'Hij was het eerste kind van mijn groothouders, de stamhouder. In het begin van ons huwelijk hebben we bij mijn ouders boven gewoond. De geboorte van Maziar betekende zo veel voor ze. Ook voor hen is het een ontzettend gemis. Het meisje was zo vies. Het was de duivel in eigen persoon. Ze paste totaal niet bij die mooie lieve jongen van me'.

Plotseling kijkt Bahareh me met haar donkere ogen droevig maar indringend aan en zegt 'heb je nu wel mooie dingen opgeschreven? Alleen alle goeds hoor en niet minder want dat verdient mijn jongen zo'!

En ze slaat haar ogen van me af, naar beneden, in gedachten ver weg en volledig bij haar lieve jongen, Maziar.

Rien Verbiest



Last boy

*Mam I build a rocket
I'll leave with empty pocket
One day I leave the ground
I go high in de sky
I scream up there
Mam it's nice here
Save your goodbyes
I live somewhere with no lies
Remember me when you look at the stars
Behind that stars your child is looking at you
every night
Mam I know this a strange way to say
goodbye
I tell you the story that nobody told
For the last time mamy hold me hold
Mam you should know
Sky is full of lost boys too
I thought it was lost
But not any more
I have a dream to make true*

Maziar Awari Azad

LEUSDEN ledenvergadering

Artikel 48 lid 1. Het bestuur brengt op een algemene vergadering binnen zes maanden na afloop van het boekjaar, behoudens verlenging van deze termijn door de algemene vergadering, een jaarverslag uit over de gang van zaken in de vereniging en over het gevoerde beleid.

Iedere vereniging is wettelijk verplicht 1x per jaar een algemene ledenvergadering te houden volgens artikel 48 lid 1 van het Burgerlijk wetboek.

Nu ben ik in het algemeen geen fan van ledenvergaderingen, want ik heb het al te vaak meegemaakt dat aanwezige leden van hun recht gebruik maakten om forse en vaak negatieve kritiek uit te spreken richting het bestuur. En daar heb ik nooit zo'n trek in gehad, hoezeer de leden daar ook gebruik van mogen maken.

Vandaar dan ook dat ik met enige scepsis naar de Algemene ledenvergadering van onze vereniging op 16 maart jl. ben gegaan.

Maar – in een mum van tijd was ik die scepsis kwijt, want er heerste een sfeer van vertrouwen tijdens die bijeenkomst die hartverwarmend was. Zelfs doorgaans dorre besprekingen van het financiële reilen en zeilen maakten hier duidelijk dat er slechts één belang telde: het belang van de leden. Of nog duidelijker: het belang van de ouders van een vermoord kind. Daar past natuurlijk wel een zakelijke maar geen afstandelijke sfeer bij.

Zo'n ledenvergadering is dé gelegenheid voor alle betrokkenen om mee te praten en mee te denken over de gang van alles wat met onze vereniging te maken heeft. Blijkbaar was het merendeel van de leden er van overtuigd dat het bestuur zijn volste vertrouwen heeft, anders waren er wel meer leden aanwezig geweest. Een goed teken dus!

Koffie, broodjes, melk, karnemelk, sap – kortom alles werkte mee om van de vergadering een sfeervol gebeuren te maken.

Na afloop van het – hoe dan ook – officiële gedeelte gingen we in een grote kring zitten om zo spontaan met elkaar van gedachten te kunnen wisselen. De voorzitter stelde voor om over spreekrecht te praten, een ons bekend actueel punt.

Maar om nou ook, zoals staatssecretaris Teeven wil voorstellen, een uitspraak te doen over de omvang van de straf, daar waren de

meningen nogal verdeeld over. Dat een straf de daad niet ongedaan maakt, dat we ons kind er niet mee terugkrijgen, daarvan was ieder wel overtuigd, maar er moet toch wel een zeker evenwicht zijn tussen de daad en de maatschappelijke vergelding.

Iemand vroeg zich af of de rechtszaak wel het juiste moment is om – als nabestaande en dus ook slachtoffer – te spreken. Is het niet veel juister en misschien zelfs wel effectiever om voorafgaand aan het proces contact te zoeken met de Officier van Justitie ("De hoeder van het recht"). Immers: tijdens de rechtzitting is alles al vastgelegd door de Officier van Justitie.



En dan komt telkens weer de boosheid bovendrijven over wat ons is aangedaan, over wat ons kind is aangedaan. En dit laatste – wat ons kind is aangedaan – dat is eigenlijk het ergste in het hele verhaal. Wij immers leven, soms zo goed en zo kwaad als het gaat, als het al gaat, maar het leven van ons kind is voorgoed vernield en dat komt nooit meer goed.

Paul Kuiper

LEUSDEN 22 juni a.s. !

Deze middag zal staan in het teken van het

Schadefonds Geweldsmisdrijven.

De directeur Nina Huygen komt met twee collega's, de juristen Anne Philipsen en Stephanie van Hensbeek, een presentatie geven over wat het schadefonds kan betekenen voor slachtoffers van geweldsmisdrijven. Vragen staat vrij dus, benut deze voorlichtingsmiddag!

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN.....

"Het is al zó lang geleden" is een inmiddels "vergrijsd" verhaal, waarbij vooral aandacht besteed wordt aan de vraag van hoe het leven nadien verlopen is voor de nabestaanden.



Marianne Vaatstra † 01-05-1999

De 16-jarige Marianne Vaatstra wordt vermoord gevonden in een weiland bij Veenklooster. Jaren lang wordt er gewacht op enige ontwikkeling in deze zaak. Pas eind 2012 komt door het afnemen van DNA-wangslim de zaak in een stroomversnelling en valt de dader door de mand. Niettemin is de familie van Marianne jaren lang gekweld door grote onzekerheid, naast hun verdriet. Een reden voor mij (RV) om de moeder van Marianne te benaderen en haar uit te nodigen in deze rubriek haar verhaal naar voren te brengen. Na wat voorlopige afspraken die voor ons beiden niet goed uitkomen, komt Maaïke met het idee om haar slachtofferverklaring over te nemen. "Dat is eigenlijk mijn hele verhaal" zegt Maaïke. En zo is het ook. Respect voor Maaïke Terpstra om haar verklaring aan de lezers van de Cocon toe te vertrouwen.

Schriftelijke slachtofferverklaring

De nabestaanden hebben dinsdag 26 maart een gesprek met de officier van justitie gehad. Mevrouw Maaïke Terpstra, moeder van het slachtoffer, machtigt haar advocaat en maakt op deze manier gebruik van het spreekrecht om de gevolgen en impact te verwoorden.

Psychische gevolgen

'Hoe moet ik onder woorden brengen wat er met je gebeurt als je krijgt te horen dat je

dochter is vermoord. Deze dag, 1 mei 1999, is de gruwelijkste dag van mijn leven geworden en dat gevoel gaat nooit meer over.

Dit kon ik op Koninginnedag niet bedenken. Marianne was die dag aan het werk, haar bijbaantje, en zou 's avonds op stap gaan. Us Marianne onze lieve en vrolijke jongste, het leven lachte haar toe. Ik hoor in mijn hoofd nog vaak de woorden die ze tegen me zei: "Mem moet meer lachen, want het leven is toch zo mooi."

Het gruwelijke drama dat haar is overkomen kan ik nog steeds niet begrijpen, nee dat is onmogelijk.

De kleren van haar lijf gesneden en verkracht, pijn, angst en doodsangst, wat heeft ze allemaal moeten doorstaan. Het zijn gedachten die nog steeds dagelijks door mijn hoofd spoken en dit nu al 13 jaar lang. Het verdriet, de wanhoop van mijn man en de andere volwassen kinderen was onverdraaglijk. Hoe ik moet omgaan met het ongelooflijke gemis weet ik nog steeds niet. Het leven is overleven geworden. Al 13 jaar leven we met de gedachte van afschuw, vrees, het schrijnende verdriet, maar vooral ook met de vraag wie is deze man die dit us Marianne heeft aangedaan en haar het leven heeft ontnomen. Wie heeft onze Marianne op zo'n gruwelijke wijze verkracht en vermoord, wie heeft haar het laatst gezien met doodsangst in haar ogen. Hier kan en mag je niet mee weg komen. Deze vraag heeft 13 jaar ons leven beheerst met alle gevolgen van dien.

Hoe kan iemand 13 jaar zijn mond houden over dit gruwelijke misdrijf. Om je gezin te beschermen, maar al die andere gezinnen dan? Hierdoor zijn 5 jonge gezinnen al die tijd extra beschadigd.

Leven met de gedachte dat je dochter, je zusje is vermoord is niet te bevatten. Zal de verdachte ooit kunnen begrijpen hoe wij 13 jaar lang hebben geleefd terwijl hij zweeg?

Zal hij ooit kunnen begrijpen hoe mijn nachten zijn veranderd in spooknachten! De wanhoop die ik voel als ik aan Marianne haar laatste uur denk in die kille donkere nacht. Het laat me als vrouw, als moeder niet los als ik aan deze ontorende en walgelijke waarheid denk.

Nu 13 jaar later voel ik nog steeds de pijn, het tomeloze verdriet, het gemis, de onmacht van nooit meer, nooit meer samen. Nee dit gevoel

is niet gesleten. Het voelt nog steeds als een grote gapende wond. Mijn leven, ons leven is verwoest, niets voelt meer hetzelfde alles is veranderd. Mijn huwelijk kapot, de relatie met de andere kinderen en mijn omgeving is verstoord. Zelfs het genieten van mijn kleinkinderen is anders geworden, zij die zo jong al en ook 13 jaar lang met dit afschuwelijke niet opgeloste misdrijf hebben moeten leven. Het valt niet uit te leggen. Altijd zit die zwarte gedachte in mijn hoofd, nee genieten kan niet meer.

Marianne onze dochter en zus

Haar stralende lach.

We hielden zoveel van je.

Ik zou nog met haar willen ruilen als zij maar verder mocht leven, maar dat is niet mogelijk.

Een excuus voor deze moord kan ik niet aanvaarden en vergeven zal ik nooit.

Marianne haar dromen werden mijn nachtmerrie, onze nachtmerrie, levenslang.

Handtekening:

Maaïke Terpstra

Ouders Marianne verblijd met schilderij



22 febr. 2013

Maaïke Bauke en Maurice

In het ouderlijk huis van Marianne Vaatstra, in Zwaagwesteinde, schenkt Penseelkunstenaar Maurice Delmonte een gepenseeld portret van Marianne Vaatstra aan haar ouders Bauke en Maaïke. Geschilderd vanaf een klein fotootje in een krant. Beiden zijn onder de indruk van de precieze weergave. "Fantastisch, knap, het lijkt wel een foto. Hoe langer we er naar kijken, hoe meer het portret gaat leven", complimenteren zij de Zwanenburger.

Zonder jou

de tijd kruipt voorbij zonder jou
de tijd stond stil toen jij weg ging
de tijd van jou en mij is niet meer
die tijd komt nooit meer terug
de tijd zal uitwijzen of ik het red zonder jou

http://www.1001gedichten.nl/gedichten/58223/zonder_jou/



Elke keer steeds weer

Elke keer steeds weer

Droom ik er over

Dat ik je weer zie

En je weer spreek

Elke keer steeds weer
Droom ik dat je voor mij staat

En nooit meer

Bij mij weggaat

Elke keer steeds weer
Word ik wakker
En zie ik je niet meer
En staan de tranen in mijn ogen

Elke keer steeds weer
Hoop ik nog
Dat jouw overlijden
Een droom was
En niet de harde waarheid is

Esmee

http://www.1001gedichten.nl/gedichten/75972/elke_keer_steds_weer

HET ALTAARTJE

Eerst hingen de gedichten en foto's van Maziar her en der in de woonkamer. Mijn man kon dat niet langer meer onder ogen zien. Dus heb ik alle dingetjes die met Maziar te maken hadden of van hem waren, uit de woonkamer gehaald en in zijn eigen kamer gebracht. Het is allemaal van hem, helemaal in zijn sfeer. Daar kan ik dan ook een kaarsje aansteken.



Vooraf op de donderdagmiddag. Dan begint voor ons de 'heilige dag' tot de vrijdagavond. Mijn familie gaat dan in Amol, daar waar Maziar begraven ligt, eveneens naar zijn rustplaats. Zo'n kerkhof in Iran kun je niet met een begraafplaats in Nederland vergelijken. Mensen komen ook naar de graven van hun geliefden om hun wensen en ziektes daar neer te leggen, te delen. Daar staat tegenover dat men een gift deponert, of voedsel. Als tegenprestaties zeg maar. Arme mensen en zwervers weten dat en maken daar dankbaar gebruik van. Zo lijkt een begraafplaats in Iran meer op een marktplaats en is het een komen en gaan van mensen.

De momenten

*Probeer de momenten bij te houden
Ze komen en gaan maar nooit voorbij
Kon ik even met de momenten mee
Naar gisteren en naar morgen
Met de momenten mee naar de zonnige dagen
Wat ik wil is alle momenten meemaken
Maar ik weet als ik een moment was
Was ik dan een vergeten moment
Net als een oud monument
Dat zelfs jij niet kent.*

Maziar

In het begin geloof je niet dat je zoon weg is. Maar sinds zijn begrafenis is het definitief, hij komt niet meer terug. Eerst durfde ik maar amper hier naar binnen te gaan, maar toch wil ik in zijn nabijheid zijn. In deze kamer, met zijn sfeer, kan ik hem een beetje opzoeken. Dan zoek ik de rust van hem op. Hij leek zo op mij, wat betreft die rust. Ik steek dan veelvuldig kaarsjes aan om hem te verwarmen. Net zoals nu, op de donderdagmiddag. Hij verdient het zo.

Bahareh



'HET ALTAARTJE'

Is een rubriek die we al lang kennen in de COCON. Soms loopt inzending ervan gesmeerd, soms moet de redactie er flink aan trekken. Met dat laatste hebben we geen moeite, wel met het gegeven dat u de vertaalslag naar de benaming niet geheel kunt maken. Is het ALTAARTJE wel de juiste benaming?

Als je googelt vindt je veel uitleg over het woord ALTAAR. Het vindt in ieder geval zijn oorsprong in een offerplek voor goden en wordt meestal gekoppeld aan het Rooms-Katholieke geloof. Doen we dan de betiteling voor deze rubriek te kort of is ze onjuist in uw ogen? Wat we er mee voor hebben is daar waar alle herinneringen en gedachten aan onze dierbaren tastbaar en zichtbaar gemaakt worden, die plek als 'ALTAARTJE' aanduiden. Als u een andere duiding beter acht, laat het ons dan weten, graag!

De redactie

IEDER ZIJN MENING



Dag Wil,

Tot mijn verbazing dringt het tot mij door dat de nieuwe Cocon er alweer aan komt. Tegelijk bekruipt mij het gevoel dat alles zo snel gaat. Zo zit je je best te doen om een Cocon goed in elkaar te zetten en zo ben je weer drie maanden verder. Misschien komt dat wel doordat je wat ouder wordt, maar dat weet ik niet zeker. Wat ik wel zeker weet is dat ik steeds meer verleden achter me heb liggen.

Er is een tijd geweest dat dat verleden een grote grijze massa was zonder enige structuur of het moest al het allesoverheersende idee zijn: Maaïke is er niet meer, ze is vermoord!

Maar dat weten, dat voelen, dat behoort nu tot mijn leven, het hoort erbij, het maakt er deel van uit. Ze is er niet meer, maar het zou niet best zijn als ze geen deel van mijn leven meer zou zijn. Ze hoort er net zo wezenlijk bij als mijn andere kinderen, mijn schoonkinderen, mijn kleinkinderen, mijn vrouw.

Alleen: al die anderen daar kan ik zo naar toe als ik wil en naar Maaïke niet. Er gaan weken voorbij zonder dat we iets van onze kinderen zien en dat hindert niets, want ze zijn er.

Is zij die er niet meer is meer aanwezig dan zij die er wel zijn? Zo heb ik het wel lang gevoeld, zeker in het prille begin, maar nu niet meer.

Elk heeft zijn/haar eigen plek en leeft daar een eigen leven. Elk heeft een plek in ons hart en wordt gekoesterd. Zo ook Maaïke. Zij heeft haar eigen plek in ons hart. En dat is wat anders dan wanneer iemand zegt dat je het een plekje moet geven! Zoals zij eens gedragen is onder een hart, zo wordt zij nu gedragen in ons hart.

Laatst las ik in TROUW bij Jean Jacques Suurmond: 'Rouwen is liefde die haar adres kwijt is.' Dat vind ik mooi gezegd: je hebt iemand lief, maar je kunt die liefde niet aan haar kwijt.

En dit jaar krijgen wij er twee kleinkinderen bij. Dat is iets waar we ons uitbundig op verheugen. Daaraan zie je, ervaar je dat het leven inderdaad doorgaat, maar het had nog zo veel mooier kunnen zijn.

Hartelijke groet,

Paul



Dag Paul,

Waarom het leven sneller gaat als je ouder wordt. Daar is veel over geschreven. Ik raad je aan het boek 'Alsof het voorbij is' eens te lezen. Dat is een vertelling over ouderdom, berouw en herinneringen die je altijd weer te grazen nemen. Wij zitten in die fase, Paul. Ik ervaar ook die snelheid waarmee het leven een loopje met me denkt te nemen.

Misschien is het daarom dat we ook dit jaar er weer drie maanden op uit zijn getrokken, om de tijd een beetje voor te blijven. We zitten nu in Toscane op een camping. We hebben onze eerste gasten ontvangen, tien mobiles zijn bewoond. Op 18 mei worden de 14 tenten bewoond en is onze taak als gastheer en gastvrouw helemaal begonnen.

Tijd om te mijmeren heb ik hier genoeg. Dan glijdt mijn leven in vogelvlucht aan me voorbij. Daarin hebben nu ook de vier kleinkinderen hun plek. De kinderen, die hun eigen weg gaan met alle ups en downs die het leven ook voor hen weer in petto heeft.

Ik heb dit jaar gearzeld om zo lang weg te gaan, de kinderen en de kleinkinderen niet te zien, uiteindelijk toch besloten om wel te gaan. Dit is voor mij ook een cursus in 'loslaten'.

Dat is moeilijk genoeg. Maar met skypen kunnen we elkaar toch blijven volgen.

Geen kind is zo aanwezig als het kind dat wordt gemist. Ik draag Caroline met me mee, ze is een vast punt in mijn leven. Haar plek in ons hart, zoals je zegt.

Ik heb wel het gevoel dat ik een ander mens ben geworden na de dood van Caroline. Ik ben bang om dat wat ik liefheb te verliezen en trek dan soms een muur om me heen.

Het vertrouwen dat alles wel goed komt ben ik ook kwijt. Alles kan verkeerd gaan.

Ik leef nu meer bij het moment. Op dit moment, het is vroeg in de ochtend en de vogels hebben ons gewekt, zit ik in de voortent dit stukje te schrijven. De Toscaanse hemel heeft een betoverende kleur blauw waarbij de rode geraniums die ik in een hangpot aan de voortent heb hangen, mooi afsteken.

Ik las laatst dat de taal van vogels op die van mensen lijkt, daar luister ik naar en ja, ik begin er iets van te verstaan.

Hartelijke groet,

Wil



WIJ HERDENKEN IN JULI, AUGUSTUS EN SEPTEMBER 2013

<i>Bas Stoker</i>	* 01-07-1974	† 07-04-2000
<i>Mariëlla de Geus</i>	* 08-07-1981	† 04-11-2001
<i>Facco George Nieuwenhuis</i>	* 11-07-1966	† 20-02-2000
<i>Marjoke Filippo</i>	* 15-07-1960	† 31-01-2001
<i>Maurice Tielemans</i>	* 17-07-1971	† 12-01-1996
<i>Rebecca Muller</i>	* 18-07-1969	† 19-08-1996
<i>Dick Reintjes</i>	* 19-07-1962	† 01-12-1997
<i>Fabian Brands</i>	* 23-07-1970	† 10-01-2001
<i>Cornelis Speksnijder</i>	* 24-07-1968	† 02-08-2002
<i>Eline Hellemons</i>	* 25-07-1971	† 24-07-1998
<i>Eli Hormann</i>	* 30-07-1973	† 11-06-1998
<i>Jeroen Polderman</i>	* 06-08-1968	† 22-12-1997
<i>Anja Bronkhorst</i>	* 08-08-1954	† 03-08-1997
<i>Pascal Janssen</i>	* 08-08-1987	† 24-01-1997
<i>Joline van den Brink</i>	* 13-08-1970	† 04-07-2005
<i>Pieter-Jorn Roorda</i>	* 13-08-1979	† 11-06-1994
<i>Marcello Janssen</i>	* 17-08-1987	† 11-08-1996
<i>Manuel Fetter</i>	* 18-08-1972	† 24-09-2004
<i>Nicolette Beekenkamp</i>	* 23-08-1975	† 24-01-1999
<i>Caroline Pino</i>	* 24-08-1971	† 27-07-1996
<i>Felicita Oostdam</i>	* 25-08-1985	† 24-11-1994
<i>Henk Arends</i>	* 26-08-1969	† 17-08-1993
<i>Dorothee Overbosch</i>	* 04-09-1973	† 19-12-2000
<i>Barry Bennemeer</i>	* 05-09-1969	† 26-06-1993
<i>Maziar Awari</i>	* 11-09-1981	† 17-09-2008
<i>Tjirk van Wijk</i>	* 12-09-1972	† 16-10-1999
<i>Maurice Tijsen</i>	* 12-09-1986	† 04-11-2007
<i>Mascha Viersen</i>	* 13-09-1979	† 18-11-2007
<i>Wouter IJspelder</i>	* 17-09-1974	† 24-11-1996
<i>Sander Groenewegen</i>	* 20-09-1990	† 17-12-2010
<i>Hester van Nierop</i>	* 24-09-1970	† 19-09-1998
<i>Maartje Pieck</i>	* 24-09-1984	† 11-07-2000
<i>Maaike Kuiper</i>	* 26-09-1972	† 06-02-1997
<i>Bart van Dijck</i>	* 27-09-1970	† 01-01-1991



Bas Stoker en stiefzoon Mitchel



Mariëlla de Geus



Facco George Nieuwenhuis



Marjoke Filippo



Maurice Tielemans



Rebecca Muller



Dick Reintjes



Fabian Brands



Cornelis Speksnijder



Eline Hellemons



Eli Hormann



Jeroen Polderman



Manuel Fetter



Nicolette Beekenkamp



Caroline Pino



Anja Bronkhorst



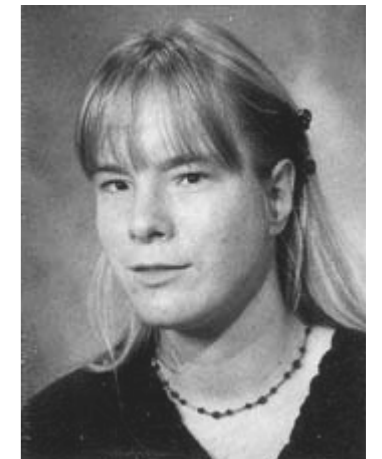
Gijs Janssen Pascal Janssen



Felicita Oostdam



Henk Arends



Dorothée Overbosch



Joline van den Brink



Pieter-Jorn Roorda



Marcello Janssen



Barry Bennemeer



Maziar Awari



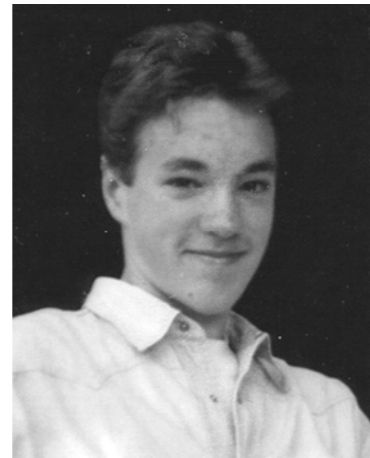
Tjirk van Wijk



Maurice Tijsen



Mascha Viersen



Wouter IJspelder

AANDACHT DOET SPREKEN

De Stichting Aandacht Doet Spreken is een lotgenotencontact waar nabestaanden van ernstige geweldsmisdrijven zich zonder verplichting en kosten kunnen aanmelden. De stichting organiseert elk jaar diverse bijeenkomsten in de regio, negen maart is de eerste dit jaar in IJmuiden. Men viert dit jaar een lustrum, het tienjarig bestaan. Dit lijkt mij reden genoeg eens een kijkje te gaan nemen hoe die regiobijeenkomsten bezocht en beleefd worden. Op de agenda staat dat nieuwkomers zich een half uurtje vroeger moeten melden. Dat doen we dan maar.

Terwijl de ruimte nog wordt ingericht door trouwe leden, word ik hartelijk begroet. Men is bezig een lange tafel te voorzien van een kleed en alle foto's van de slachtoffers worden er met waxinelichtjes opgezet. De intieme sfeer is daarmee gelijk gezet. Het onderkomen heeft wat weg van een kruising van een dorps huis en een oud café. Luxe en comfort ontbreken maar het is er warm, droog en van alle noodzakelijke zaken voorzien, zoals bv koffie. Langzamerhand druppelen de leden binnen en het blijkt aan de onderlinge reacties dat men al lang geen vreemde meer voor elkaar is. Enkele anderen, naast mij, zijn ook nieuw en er wordt een kennismakingsgesprek georganiseerd alvorens het programma aanvangt.

Het eerst staat een vragenuurtje op het programma met drie rechters. Er spelen zich levendige discussies af tussen de drie en de bezoekers. Veel gaat o.a. over de uitbreiding van het spreekrecht. De rechters zijn zeer geïnteresseerd in wat men zoal meer wil zeggen dan wat nu mogelijk is en waarom. De rechters proberen uit te leggen dat zij ook mens en moeder of vader zijn. Doch ondanks die herkenning toch onafhankelijk moeten blijven. Emotie tonen bij een rechtszaak kan niet omdat dit door de tegenpartij kan worden gebruikt. Opvallend veel begrip komt er van de zijde van de rechters naar de machteloze woede van slachtoffers. Niettemin nemen emoties bij de leden toch toe wanneer het over de strafmaat gaat. Een lid vraagt op enig moment aan de rechters waar de stoel gebleven is. De drie zitten echter op een geheel ander niveau in de discussie en begrijpen het niet. Wederom vraagt ze 'waar is de stoel gebleven, de

elektrische stoel'? Applaus weerklinkt door het zaaltje en ik kijk verbaasd naar het enthousiasme van de mensen om me heen. Geen moment komt het bij me op om hiervoor in mijn handen te klappen en ik observeer de drie rechters. Het vragenuurtje zit er dan op en iedereen kan even bijkomen tijdens het nuttigen van een broodje.



's Middags is SP-kamerlid Nine Kooiman te gast en heeft een luisterend oor naar vooral het 'belang van het kind'. De wet zet de belangen van de biologische ouders boven die van het kind. Of die ouder nou de moordenaar van de moeder van het kind is of niet. Het is niet moeilijk voor te stellen dat dit tot hartverscheurende situaties kan leiden. En dat het kind, vooral als men het over kleuters heeft, hier ongevraagd mee geconfronteerd kan worden. Ook Nine heeft een luisterend oor en zegt dat ze binnen de politiek aandacht voor deze zaken zal blijven opeisen.

Dan is er het onofficiële gedeelte met een heerlijke Chinese hap. Iedereen zit bij elkaar, tafel aan tafel, keuvelend over verschillende onderwerpen. Dan weer over iets wat die middag precair was, dan weer broodje-aapverhalen om met elkaar te delen. De emoties ebbten weg, het samenzijn heelt elkaar. Dit deel van de dag is net zo belangrijk als het informatieve karakter van de morgen of de aandacht van de politiek in de middag. Samen zijn en samen praten; een succes in de regio's. De stichting mag trots zijn op dit lustrum.

Toch als ik in de regen naar de bus loop, is het alsof ik applaus hoor opklinken in het gebouw dat ik net verlaten heb. Ik voel het aan het regenwater, hier moet ik nog iets mee.

Rien Verbiest



Sander Groenewegen



Hester van Nierop



Maartje Pieck



Maaike Kuiper



Bart van Dijk

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij*

STEENLEGGING DE WOLDEN

Van 12 tot en met 14 april is er in Ommen een weekend georganiseerd voor nabestaanden van geweldsmisdrijven. Een initiatief waar men graag gebruik van maakt. De zondag is o.a. benut om zich aan te sluiten bij een door ADS georganiseerde actie om stenen te leggen bij de muur 'het Onbevattelijke' in De Wolden.



Omdat de plaquette met de namen sinds de onthulling in 2011 nog ontbreekt, hebben leden van de ADS op eigen initiatief keien met de namen van hun dierbaren laten maken. Die zondag werden ze neergelegd in de achterste cirkel van het monument. Niet bedoeld als provocatie, maar om het monument alvast de invulling te geven waarvoor het uiteindelijk bedoeld is. De keien zijn los op het grind tegen de muur gelegd, uit het aangezicht van de muur. Zonder ceremonie, maar wel vol emoties. Een journalist van het regionale blad De Stentor en een cameraploeg van SBS voor Hart van Nederland waren aanwezig om verslag te doen.

Mirjam de Nachtegaal(ADS)

[Noot redactie: VVRS en VOVK hebben weet van dit initiatief, maar maken liever gebruik van een nadere gezamenlijke en eensluidende aanpak.]

HERDENKING DACHAU

Amsterdam, 27 april 2013

In Amsterdam werd stilgestaan bij de slachtoffers van concentratiekamp Dachau bij het Nationale Monument in het Amsterdamse Bos. De bijeenkomst trok vele belangstellenden.

Dachau diende als voorbeeld voor andere concentratiekampen die later zijn gebouwd. De nazi's richtten het kamp al in 1933 in. Van de 228.000 mensen die er gevangen zaten, overleefde slechts een klein deel de oorlog. Na afloop steken de bezoekers bij het verlaten van de gedenkplaats rozen in de taxushaag langs het toegangspad. Zo wordt de harde en donkere realiteit van het verleden alsnog omgezet in het aanzien van een kleurrijk boekje.

BEATRIX BEDANKT

En toen was er de troonoverdracht

Ik realiseerde me dat we niet alleen afscheid van Beatrix namen als onze koningin, nee het was meer. Het was toch alsof zij een beetje één van ons was. Natuurlijk is het niet vanzelfsprekend te veronderstellen dat onze koningin tot in lengte van dagen de Dag Herdenken Geweldslachtoffers zou kunnen komen bezoeken. Maar toch. Ze is niet voor niets al twee keer geweest. Twee keer nam ze de moeite om zich onder 'ons slachtoffers' te begeven. Ik weet niet of u begiftigd ben met het oranjebloed of dat u een meer republikeinse inslag hebt. Ik geloof dat ik kan zeggen dat ik van geen van beide aan het infuus heb gelegen. Niettemin vond ik haar aanwezigheid van een bijzondere waarde. Wie weet hoe dat in de toekomst zijn vervolg krijgt.



Maar laten we daar niet op vooruitlopen. Een woord van dank aan mevrouw de Koningin (een respectvolle knipoog naar Jack Keijzer en Pascal) is hier op zijn plaats.

**Bravo Beatrix, hartelijk dank!
En blijf nog lang en gezond onder ons!**

Rien Verbiest

STIJGING DOODSTRAFFEN

Opnieuw is er een mondiale stijging waar te nemen van uitgevoerde doodstraffen in de wereld in 2012, volgens Amnesty International.



10 april 2013

Het aantal mondiaal uitgevoerde doodstraffen is vorig jaar opnieuw gestegen. Dat blijkt uit nieuwe cijfers die Amnesty International vandaag presenteert. De mensenrechtenorganisatie rekende uit dat vorig jaar 682 veroordeelden werden geëxecuteerd; twee meer dan in 2011. Het aantal landen bleef met 21 gelijk. De minieme groei is wel aanzienlijk minder dan de flinke toename uit 2011, toen het aantal van 527 in 2010 steeg naar 680.

Amnesty meent dat het werkelijke aantal geëxecuteerden vorig jaar veel hoger ligt dan landen officieel toegeven. China houdt deze cijfers geheim. Amnesty beschuldigt het land er van in 2012 mogelijk 'duizenden' gevangen ter dood te hebben gebracht. Ook in Egypte en Syrië zouden vorig jaar veroordeelden ter dood zijn gebracht, hoewel de onderzoekers van Amnesty dit eveneens niet konden verifiëren.

9 maart 2013

52 Supporters ter dood veroordeeld

Op 1 februari 2012 eindigt de wedstrijd tussen Al Ahly en Al Masry in Port Said in een 3-1 zege voor Al Masry. Na de wedstrijd attaqueren de aanhangers van het winnende team de spelers en supporters van Al Ahly. Het zou allemaal begonnen zijn met een liedje, een beledigend liedje, een liedje dat de Al Masry-supporters tijdens de wedstrijd hebben gezongen, een liedje om de Militaire Raad te beledigen. Gewoon, een liedje. In de paniek die uit de provocatie ontstaat, sterven 72 supporters uit Caïro. De rellen in Port Said behoren tot de gruwelijkste uitwassen van de Egyptische revolutie tot nu toe.

De ontwikkelingen in enkele landen in het Midden-Oosten baren Amnesty sowieso zorgen. In Irak werden vorig jaar bijna twee keer zoveel veroordeelden ter dood gebracht dan een jaar eerder: van 68 naar 129. Iran blijft na China de nummer twee op de lijst, met 314 uitgevoerde doodvonnissen. Hoewel in de Verenigde Staten twee staten de doodstraf in 2012 niet meer uitvoerden, voerden negen resterende staten deze straf net zo vaak uit als het totale aantal van een jaar eerder: 43.

4-9-2009 **Onschuldig ter dood gebracht**

De kans is aanzienlijk dat Texas de eerste Amerikaanse staat wordt die gaat erkennen dat een onschuldige ter dood is gebracht. Het gaat om de zaak van Cameron Todd Willingham, die in februari 2004 werd geëxecuteerd nadat hij in 1992 ter door was veroordeeld voor een drievoudige moord. Hij zou in zijn eigen huis brand hebben gesticht, waardoor zijn drie kinderen om het leven kwamen.

Ondanks deze negatieve tendens, blijft Amnesty optimistisch. "Er is teleurstelling, hoewel dit de wereldwijde trend tegen de doodstraf niet teruggedraait", zegt topman Salil Shetty. "In veel delen van de wereld wordt dit iets uit het verleden. Slechts één op de tien landen in de wereld voert executies uit. Hun leiders moeten zichzelf afvragen waarom ze deze wrede en inhumane straf nog uitvoeren, terwijl de rest van de wereld dit achter zich laat."

Herinvoering van de doodstraf (gedicht)

Een uitspraak over de herinvoering van de doodstraf

*Ow, wat maak ik mij daarom kwaad
Gedacht aan kinderverkrachters en
moordenaars*

*Die hebben het daar wel naar gemaakt
Maar waarom in godsnaam hen direct uit het
lijden verlossen*

*Als de slachtoffers een heel leven lang blijven
lijden*

*Ik zie de dood voor hen niet als straf
Daarmee komen ze er veel te gemakkelijk mee
af*

*Laat ze maar een heel leven lang lijden
Maak ze geestelijk maar helemaal kapot
Pas dan gaan ze misschien beseffen
Mijn slachtoffer gaf ik het zelfde lot*

Pieps

STRAF IN VOORBIJE TIJDEN

Een bezoek aan de Gevangendoort dat ik recent deed, kwam bij mij naar boven toen ik in de regen liep na mijn bezoek in IJmuiden na een bijeenkomst van ADS. U kunt dit elders in deze Cocon vinden; het liet me niet los.

Het jaar 1280. De poort aan het Buitenhof vormde de hoofdboort tot het slot van de Graven van Holland, nu het Binnenhof. In 1428 werd deze voorpoort ook een gevangenis. Verdachten werden in de donkere en koude gajolen opgesloten in afwachting van ondervraging en berechting. Dat kon soms maanden duren, maar gevangenschap was tot de 17^e eeuw geen strafmaat op zich. Het ging om geldboetes, verbanning, schand-, lijf- of doodstraffen.

11 januari 2013

Het Sri Lankaanse dienstmeisje Rizana Nafeek, dat al ruim zeven jaar vastzat in een cel in Saoedi-Arabië, is gisteren onthoofd. 17 jaar oud was Rizana Nafeek toen ze de doodstraf kreeg opgelegd. Haar ouders hadden haar dat jaar vanuit Sri Lanka naar Saoedi-Arabië gestuurd met het doel te werken als dienstmeisje bij een rijke familie. Noodgedwongen, de familie was door de allesverwoestende tsunami in 2004 alles kwijtgeraakt. Als dienstmeisje in Saoedi-Arabië nam Rizana een deel van de zorg voor een pasgeboren baby op zich. Terwijl ze hem de fles gaf, stikte het jongetje in de melk. Rizana werd door het gezin in elkaar geslagen en kreeg de schuld van de dood van het kind.

In de rondleiding worden we door een gids door de gevangenis geleid. In de onderste bouwlaag de hokken waar men met vijftien tegelijk in werd opgesloten. Eens in de week kregen ze schoon stro waarop men kon slapen. Behoefte deed men in de hoek. In de kelder wordt de martelkamer getoond. Daar kon de beul zijn gang gaan om bekentenissen uit de verdachte te krijgen. In een bovenkamer is een kamer luxe ingericht voor welgestelde verdachten. Men kreeg hier wel later de rekening voor gepresenteerd. Zo genoot Cornelis de Witt (1623-1672) twee weken geen onaangenaam verblijf in afwachting van een 'eerlijk proces'.

Zijn oudere broer Johan de Witt (1625-1672) was de onkreukbare raadpensionaris van

Holland. Hij versterkte de Hollandse vloot zodanig dat die de verenigde vloeten van Frankrijk en Engeland kon verslaan. In 1672 echter wordt de Republiek aangevallen door vier buurstaten: Engeland, Frankrijk en de twee Duitse prinsbisdommen Keulen en Munster. Vooral de Franse troepen maken snel vorderingen. Het land is in paniek en de regering, geleid door Johan de Witt lijkt niet tegen de situatie opgewassen. De bevolking eist de Witts aftreden als Raadpensionaris van Holland. Degene die het land nu moet redden is de jonge prins Willem III.



Wanneer zijn broer Cornelis de Witt, regent in Dordrecht, er dan ook van beschuldigd wordt Willem III te willen vermoorden, wordt hij gearresteerd. Hij verblijft twee weken in de Ridderkamer van de Gevangendoort. Cornelis blijft de valse beschuldiging ontkennen, zelfs wanneer hij in de Pijnkelder door de beul onderhanden genomen wordt. Cornelis die na zijn 'ondervraging' niet meer kan lopen (beide benen zijn hem gebroken vertelt de gids ons), laat zijn broer Johan met een rijtuig komen om hem af te halen; hij wordt verbannen. Wanneer Johan binnen is, wordt het gebouw door een uitzinnige menigte bestormd. De beide broers worden naar buiten gesleept en gelyncht. Een recente lezing is dat ze beiden eerst in de gevangenis zijn vermoord door enkele lieden waarna het volk met de lichamen aan de haal ging om ze aan de galg op te hangen. Feit is dat de 'executie' behoort tot de meest gedenkwaardige in onze vaderlandse geschiedenis.

De moraal van mijn bezoek aan de Gevangendoort en dit verhaal: het uitvoeren van een doodstraf lijkt voor velen de emotie en woede te doen bekoelen. Echter, een volgende stap is (terug) naar de martelkamer? Soms moeten we een verdachte 'helpen' met zijn herinneringen?

Rien Verbiest

ZO BROER, ZO ZUS

Hoi allemaal!

Er werd mij gevraagd, een stukje te schrijven in de Cocon. "Leuk," dacht ik, en "dat schud ik wel even uit mijn mouw". In de praktijk blijkt het toch wel even ietsje anders te gaan. Ik kom al een heel aantal jaren bij de V.O.V.K. Ik had de laatste jaren ook weer een sterke behoefte om te gaan, helaas loopt de animo bij de broers/zussen club wat terug. Jammer, want dit zijn toch de lotgenoten die je snappen en waar ik me prettig bij voel en waar je heel gezellige dingen mee kunt doen!! Na de zoveelste keer, dat we plannen en ideeën hadden geopperd om samen wat leuks te doen, besloot ik de daad bij het woord te voegen. Ik stuurde een email naar alle adressen die ik had van de broers en zussen en wachtte af. Humphrey, Amanda en Patrick reageerden en daar bleef het dan ook bij. We hebben niet lang stil gestaan bij de lage opkomst en zijn op zaterdag 16 maart uit eten geweest in het centrum van Den Haag. Het was erg gezellig en lekker!



Carpaccio, mosselen, lamskoteletjes, patat enz. en een verrukkelijk toetje: was het maar elke week zo'n feest! Verschillende onderwerpen kwamen aan bod tijdens het eten, waaronder ook het voortbestaan van de broers- en zussenclub binnen de V.O.V.K. Na het eten hebben we nog wat kroegjes bezocht. Wij kwamen in ieder geval tot de conclusie, dat dit samenzijn als zeer prettig kon worden beschouwd en dat dit smaakte naar meer!! Hopelijk kunnen we in het vervolg wat meer personen verwelkomen, jong of oud. Gezelligheid staat voorop en ideeën zijn altijd welkom!! Groetjes van:

Hélène van Zanten

Dank je wel Hélène,

dat je dit op verzoek van de redactie hebt gedaan. Dergelijke activiteiten zijn immers het vernoemen waard. Onze vereniging kent zijn doelgroep uiteraard in de 'ouders van'. Dat wil echter niet zeggen dat daarmee elke andere verwantschap gelijk ook buiten de deur gehouden wordt... integendeel! Misschien krijgt zo broer, zo zus nog navolging in de Cocon?

De redactie

ZUSSIE (Uit Parels van verdriet)

Je bent er nog vlinder,
je vlindert met me mee

Dank je wel, vlinder,
dat jij je even hebt laten zien,
zomaar voorbij vloog

Dit is wat jij zei aan mij:
Kijk, ik ben er nog!
Het gaat goed met me!
En ook met jou komt het goed!

Ik ben niet weg, ik blijf bij je
Ik vlinder met je mee,
geniet als jij geniet
En in gedachten houd ik je vast
als je huilt

Zussie van me,
je bent niet alleen

Ik vlinder voor altijd met je mee!

Lucinda van de Ven



Erkenning voor nabestaanden

Het Schadefonds Geweldsmisdrijven geeft - als de schade niet op een andere manier is vergoed - een financiële tegemoetkoming aan mensen die slachtoffer zijn geworden van een geweldsmisdrijf met ernstig psychisch of fysiek letsel tot gevolg. Als nabestaande van een slachtoffer van een geweldsmisdrijf bent u óók slachtoffer. Met een financiële tegemoetkoming erkent het Schadefonds het onrecht dat slachtoffers en hun nabestaanden is aangedaan.

Nabestaanden zelfde rechten als slachtoffers

Nabestaanden hadden al beperkt recht op een financiële tegemoetkoming, maar sinds de wetwijziging van 1 januari 2012 is dat recht vergroot en vallen meer nabestaanden onder onze wet. Zo heeft u niet alleen recht op een financiële tegemoetkoming voor begrafeniskosten en gederfd levensonderhoud, maar ook op een immateriële vergoeding (smartengeld). Naast vader en moeder kunnen bijvoorbeeld ook broers en zussen van de overledene in aanmerking komen voor een vergoeding. Wij geven geen volledige schadevergoeding, maar een *tegemoetkoming* in de letselschade. De hoogte van de uitkering kan daarom afwijken van de werkelijk geleden schade. U kunt een uitkering krijgen voor immateriële en materiële schade. De uitkering voor immateriële schade voor nabestaanden is in principe € 4.500,-. Dit is voor het verdriet, de pijn en het verlies aan levensvreugde door het overlijden van uw dierbare. De uitkering voor materiële schade (letselschade) verschilt per nabestaande en bedraagt maximaal € 25.000,-. Mogelijke schadeposten zijn begrafenis- of crematiekosten, therapiekosten, reiskosten, vermindering van inkomsten en derving van levensonderhoud.

Wanneer komt u in aanmerking?

Als nabestaande komt u in aanmerking voor een tegemoetkoming als u voldoet aan een aantal voorwaarden:

- **Er is opzettelijk geweld gebruikt.** Een geweldsmisdrijf is bijvoorbeeld diefstal met geweld, mishandeling of een

zedemisdrijf. Het is niet altijd noodzakelijk dat de dader is aangehouden of veroordeeld.

- **Ernstig letsel.** Uw dierbare is overleden. Het Schadefonds geeft een tegemoetkoming voor dit verlies. Mogelijk heeft u zelf ook lichamelijke of psychische klachten, die ernstige langdurige of blijvende gevolgen hebben.
- **Het geweldsmisdrijf waarbij uw naaste is omgekomen is in Nederland gebeurd.** Uw nationaliteit is niet van belang. U hoeft niet in Nederland te wonen om een aanvraag te kunnen indienen.
- **Uw dierbare had geen eigen aandeel in het misdrijf.** Als hij of zij bijvoorbeeld het eerst geweld heeft gebruikt, een ander heeft uitgedaagd of zich bezighield met criminele activiteiten, dan had hij of zij de schade (deels) aan zichzelf te wijten. Als dit het geval is, kan het zijn dat u geen uitkering krijgt.
- **De schade is niet al vergoed door bijvoorbeeld de dader of verzekeringsmaatschappij.** Het Schadefonds dringt aan op voegen in een eventueel strafproces zodat de rekening van de schade komt te liggen waar deze hoort: bij de dader. U hoeft niet te wachten met een aanvraag totdat u weet of u de schade ergens anders vergoed krijgt. Mocht het zo zijn dat u een tegemoetkoming krijgt van het Schadefonds en later ook van de dader, dan wordt het bedrag dat u krijgt van de dader verrekend met het bedrag dat u al van ons heeft gekregen.
- **Dien uw aanvraag in binnen de wettelijke termijn.** Dit is binnen drie jaar na de dag van het geweldsmisdrijf. U kunt alleen een aanvraag indienen voor een geweldsmisdrijf dat op of na 1 januari 1973 heeft plaatsgevonden. Het kan zijn dat u niet in staat bent binnen deze termijn een aanvraag in te dienen. Laat ons dan weten waarom u de aanvraag later indient. Wij bekijken dan of wij uw aanvraag toch nog in behandeling kunnen nemen.

Contact

Heeft u nog vragen? Kijk op www.schadefonds.nl of bel ons: 070414 2000.

Leusden 22 juni, onderwerp: Schadefonds Geweldsmisdrijven.



VINGERAFDRUK van VERDRIET Woorden van bemoediging



ISBN: 9789020980486, €12,95

Het is een zeer bescheiden boekje geschreven door Manu Keirse, maar met een belangrijke functie voor mensen die in rouw verkeren. Rouw door het verlies van een van hun dierbaren; niet specifiek vanuit moord, doch gewoon omdat men het leven liet. Met simpele items slaagt Manu er in de rouwende het verdriet te laten herkennen door gedrag en gevolg zo goed handen en voeten te geven. Waarbij hij het rouwproces ontrafelt als een onnavolgbaar pad waarvan de tijdsduur vooralsnog onbekend is. Een proces waaraan men niet alleen mag toegeven, maar moet en dat veelal niet alleen kan. Concreet benoemt hij het afhaken van familie of omstanders, het verschil in het uiten van emoties bij relaties die daardoor onder druk komen te staan en de golfbeweging van terugkerende dieptes.

Een boek dat niet gaat over de dood maar meer over het leven. Je wordt minstens door de schrijver begrepen in je verlies. Het is alsof hij je tijdelijk aan de hand neemt. Ik heb het in één middagje zonder aandacht te verliezen uitgelezen. Waarmee ik niet wil zeggen dat het een roman is, integendeel, het is een catalogus op weg naar de zon die je regelmatig kunt naslaan. Een aanrader voor iedereen die pas, of nog, met rouw te maken heeft.

STRAFRECHT Tussen ratio en emotie

Waarom ligt de macht in het strafrecht bij de overheid en niet bij het slachtoffer? Waarom mag de overheid niet alles uit de kast halen om vermeende misdadigers in de boeien te slaan? Waarom vervolgt het openbaar ministerie niet iedereen die de wet overtreedt? Kan het strafrecht wel rechtdoen bij het 'grote kwaad'? Het is er om te vergelden, maar tegelijkertijd moet overmatige strafoplegging vermeden worden. Slaagt het strafrecht in deze opdracht? Is het strafrecht te afstandelijk of juist te gevoelig voor wat er leeft onder de burgers?



ISBN 9789089644152, €14,95

Het boekje STRAFRECHT, tussen ratio en emotie, van Tineke Cleiren en Antoine Hol is een drukwerk dat bijzonder aansluit op een aantal artikelen in deze Cocon. Bij het werken aan de tweede uitgave van de Cocon dit jaar, kom ik twee maal achtereen het onderwerp 'doodstraf' tegen. Eerst in IJmuiden bij de bijeenkomst van ADS, later in het interview met Bahareh Awari. Omdat het me intrigeert denk ik dat het goed is om de berichtgeving van Amnesty International en mijn verslagje over het Museum Gevangenoort er naast te zetten. Vanuit het gevoel sprekend, zeker met die gevoelens die tot diep in je ziel zijn blootgelegd zoals bij de moord op je kind, kan men geen summum aan objectiviteit verwachten. Wanneer je echter onbevooroordeeld dieper op de materie in wilt gaan, is professionele informatie onontbeerlijk. En zie daar een oplossing. Ik zeg niet DE oplossing, maar wel zó dat begrijpelijk en helder uitleg gegeven wordt over wat nou

eigenlijk straf en strafrecht is. Waarom heeft een rechter een witte bef? Wat is de functie van een officier van justitie? Waarom kiest de rechter niet duidelijk partij? Hoe laveert hij tussen ratio en emotie? Welke plek heeft het rechtspreken inmiddels in de huidige tijd en welke veranderingen zijn daarop van toepassing?

Ik zou haast zeggen 'zowel voor beginners als voor gevorderden in dit genre, is dit boekje een beknot en duidelijk kompas in het strafrecht'. Een aanrader voor degene die stelling in de discussie denkt te moeten nemen of gewoon bij het begin wil beginnen.

Drugs is dubbelgevaarlijk

[METRO 11 maart 2013 en
<http://www.ggznieuws.nl/home/?p=18247>]

Het leven voor iemand met een psychische of psychiatrische aandoening blijkt volgens een nieuwe studie, niet alleen moeilijk maar ook gevaarlijk te zijn. Zo lezen we in Metronieuws. Onderzoekers in Zweden analyseerden de gegevens van 7 miljoen Zweden over een periode van 7 jaar. Daaruit bleek dat vooral mensen met psychische problemen het slachtoffer werden van moord. Alcohol- en drugsverslaafden lopen een negen keer hoger risico dan een gemiddelde burger wat nog wel logisch lijkt vanwege de situaties waarin verslaafden terecht komen.

Maar ook mensen met een persoonlijkheidsstoornis hebben een 3,2 keer zo grote kans om te worden vermoord. Bij depressie ligt de kans 2,6 keer zo hoog; bij angststoornissen 2,2. Bij mensen met schizofrenie is dat 1,8 keer zo hoog.

Een lage sociaal-economische status en het land waar veel moorden worden gepleegd zoals de VS doen de kansen om vermoord te worden nog eens toenemen. Een mogelijke oorzaak is volgens de onderzoekers dat mensen met psychische problemen vaak in slechte buurten wonen. Ze worden eerder door hun buurtgenoten gewantrouwd en gezien als gevaarlijk, waardoor zij een groter risico lopen te worden aangevallen. Dat is overigens onterecht, slechts 5 tot 10 procent van alle moorden wordt gepleegd door mensen met een psychiatrische ziekte.

slachtofferinbeeld

DAG van het SLACHTOFFER 2013

Vrijdag 22 februari stond de Internationale Dag van het Slachtoffer in het teken van herstelrecht voor het slachtoffer. Op het symposium in Den Haag, spraken diverse sprekers over het nut van herstelbemiddeling, de actuele ontwikkelingen en de toekomst ervan. Slachtoffer in Beeld gaf een slachtoffer het woord over zijn ervaring in de praktijk. Directeur van Slachtoffer in Beeld en Slachtofferhulp Nederland, Harry Crielaars, opende de dag en pleitte voor herstelbemiddeling vanuit de behoefte van slachtoffers: "Alleen straffen is soms niet voldoende voor slachtoffers, het gaat om het herstellen van rechtvaardigheid en waardigheid." Over bemiddeling in het strafrecht waarschuwde hij voor mogelijke intenties van daders om aan bemiddeling in het strafrecht mee te doen. "Goede screening door onafhankelijke bemiddelaars is noodzakelijk."

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Fred Teeven, gaf aan dat herstelbemiddeling niet strafvermindering als doel mag hebben. "Het heeft wel nut voor daders om eventueel recidive te verminderen en daders hebben informatie die slachtoffers nodig hebben. Ze zijn onlosmakelijk verbonden." Over bemiddeling in het strafrecht zei hij: "Met goede voorlichting moeten slachtoffers zelf de keuze kunnen maken voor bemiddeling in het strafrecht. Dat impliceert ook keuze voor erbuiten." Tot slot benadrukte hij dat bemiddelingen door professionele bemiddelaars van een onafhankelijke organisatie dient te gebeuren zoals hij dit op het werkbezoek bij Slachtoffer in Beeld heeft gezien. "Maak gebruik van de opgedane ervaring en ga niet zelf knutselen of pionieren."

Verder onderbouwde Anthony Pemberton van Intervict met onderzoek dat slachtoffers van slachtoffer-dadergesprekken zeer tevreden zijn en in 99% van de gevallen daar beter van worden. Tot slot sprak Boudewijn Maas, slachtoffer van een verkeersmisdrijf, over zijn contact met de dader waarbij hij begeleid werd door een bemiddelaar van Slachtoffer in Beeld.



AGENDA VOVK 2013

Alle lotgenotenbijeenkomsten zijn in De Kom in Leusden

22 juni	lotgenotenbijeenkomst
ZOMERVAKANTIE	
15 augustus	Uiterste inleverdatum kopij Cocon
14 september	Verschijningsdatum Cocon
7 september	lotgenotenbijeenkomst
21 september	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers
2 november	lotgenotenbijeenkomst
14 december	Decemberlotgenotenbijeenkomst
14 december	Verschijningsdatum Cocon

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
Onze vrijwilligers	Diane Vivo	3
Het verhaal van...Maziar Awari	Rien Verbiest	4
Leusden, ledenvergadering	Paul Kuiper	7
Het is al zo lang geleden:	Rien Verbiest	8
Marianne Vaatstra		
Het Altaartje	Bahareh Azari	10
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	11
Wij herdenken		12
Aandacht Doet Spreken	Rien Verbiest	17
Diversen		18
Stijging doodstraffen		19
Straffen in voorbije tijden	Rien Verbiest	20
Zo broer, zo zus	Hélène van Zanten	21
Schadefonds Geweldsmisdrijven	Nina Huygen	22
Voor u gelezen		23
Agenda en inhoud		25



